

Gerevich András **Barátok**

A kötet megírása alatt a szerző NKA alkotói ösztöndíjban részesült

nka
Nemzeti Kulturális Alap

© Gerevich András, 2008

ISBN 978-80-8101-170-2

Gerevich András

Barátok

Kalligram
2009

Búcsú Londontól

London rólad szólt, Julien:
két év vágyódás és magány.
Ülünk a St. James templomban
egy jazzkoncerten, némán, mereven,
párhuzamos tekintetünk
a végtelenben összeér:
oltár, feszület, Isten ujjnyoma.
Az elgyötörtek és megtértek
itt nyernek örök életet,
szerelemből házasságok köttetnek,
a halálnak értelme lesz,
a zene átítatja az anyagot.

Tudod, hogy néha nézlek,
a kezedet a térdeden,
cipődön a sárfoltokat,
az arcodig merészkedem,
de nem fordulsz felém.
Barátok lettünk végül.

A közös béke szüzessége
torinói lepel,
melyen a vágy arcnyoma
örökre megmarad.

Te lettél volna a férfi,
akiben hinni akartam.
Egykor hosszan szemeztünk,
de ezt most már elfeledted,
mintha nem jelentett volna semmit sem.
Legalább meggyötört?
Legalább megküzdöttél magaddal?
A férfi vággal, a férfi testtel?
Mekínóztalak?
Vagy csak játszottál velem?
Élvezted?
És most örülsz?

Még imádkoztam is érted.
Reméltem, te tanítasz meg rá,
hogy, igen, van Isten,
te lettél volna a létére,
ahogy az én létemre is,
a bizonyíték.

El fog múlni.
Két év semmit nem jelent.
De egy új várost és új életet
romboltál le bennem.
Nemcsak az arcodat vetted el tőlem,
nemcsak a testedet, a szavadat, a szemedet,
az elképzelt öleléseket,
nemcsak testünk közös melegét.
Hanem mások arcát is,
mások testét, szavát, szemét,
mindent elvettél,
hiába szorítottam annyi meztelen testet,
minden élvezet magába halt.
Minden fantázia rólad szólt.
Miért nem tudtam élni?
London az otthonunk lehetett volna,
az otthonom.
De te kiűztél.
Kimenekültem.
Bűnbakká tettelek.

Vacsorázni megyünk,
vicceket mesélek,

de egyikünk sem nevet.
Kettőnk csendjében
a kanalad a tányéron koppan,
az időt kitölti
az étteremben a hangzavar.
Mint homokóra peregnek a szavak,
minden mondatunk,
minden mozdulat
befejezetlen marad.
Hülyeségeket hadarunk.
A barátnődről kérdezlek,
hátha elhagytad.

Ez volt a búcsúkoncert
és az utolsó vacsoránk.
Titkon még reméltem,
míg haza nem mentél,
talán van esély.

Visszatértem az ürességbe,
hiába űztem ki magam.
Mint amikor koncert után
már nincs melletted,

— | | —

aki soha nem volt melletted,
és egyedül állsz,
a templom üres és sötét,
és hinni akarsz Istenben,
Mégváltásban, Bűnben és Igazságban,
Mennyben, Pokolban, Feltámadásban.
Istenben akarsz hinni.
Könyörögsz, hogy legalább Hitet adjon,
de minden üres és sötét marad,
nincs se válasz, se kegyelem, se büntetés,
csak a csendtől kong a harang,
nincs semmi, csak a márvány, a kő, a gipsz, a fa és a por,
csak az üresség, a némaság, a hideg, a magány, a halál,
és a jelenléted sem ad semminek
sem életet, sem értelmet.

Családi időszámítás

Családi időszámítás

A kakaómat a tengerbe csöpögtettem,
és figyeltem, ahogy feloldódik az édes barna pötty
az Adria átlátszó, sós nyugalmaiban
és egy pillanat alatt végleg eltűnik.
Ma vagyok napra annyi idős,
mondta anyám, mikor befejeztük a reggelit,
mint halála napján az anyám volt.
Fejest ugrottam egy szikláról a vízbe.
Tavaly napra pontosan tudtam én is,
mert hetekkel korábban kiszámoltam,
mikor lettem napra annyi idős,
mint az apám volt, amikor megszülettem.
Unalmas hétköznapi volt, szerda,
reggel az ágyban kortyolgattuk a kávé,
szúrta a borostád, ahogy megcsókoltalak,
mint bennem a tudat, hogy nem lesz,
ki a homokórát újból megfordítsa.

Októberi reggel

Nem tudok kikelni az ágyból.
Idén ősszel
nem szeretek élni.

Hiába tekerem tövig
a forró csapot,
a zuhanyzóból
jéghideg víz folyik.
Vacogok.
Libabőrös a hasam.

Eszembe jut,
milyen hideg volt
az Iván teste is,
amikor utoljára láttam.
És amikor apu nem engedte,
hogyan a nagyit
megnézzem a ravatalon:
utána évekig próbáltam elképzelni,
milyen torz lehetett az arca.

Gyerekként sokat gondoltam
a saját halálomra is.
Fájt nagyon, amikor láttam, hogy siratnak.
A gyerek még él bennem.
Szia, mutatkozz be!
Félénk, elbújik, sosem szól.
Csak nekem.
Visít bennem,
feszít belülről,
szétfeszíti a mellkasomat
a fájdalma.

Nem akarok több gyereket.
*Szia, Andris, köszönj az olvasóknak,
látod, itt vagy a versben, ez itt a neved.*

Naphegy tér

Visítoznak a gyerekek
a Naphegy téren,
nézem, és fáj,
hogy nincs gyerekem,
és nem is lesz soha,
nem leszek soha apa.
Rossz döntések.
Rossz biológia.
A saját testem
idegen város,
nincs benne helyem,
nincs hozzá térképem.
Nem tudok mit kezdeni
gondolatban sem
vigyorgó gyermekemmel.
Félek szeretni őt.
A testet mindig
meghódítani akartam,
és nem megteremteni.
Kóválygok
a visítozásban.

Gyermekekem

Leülök a játszótéren,
és elszívok egy szál cigit.
A visítózásban visszavisít
belőlem ez a gyerek,
aki bennem él,
aki én vagyok háromévesen:
piócaként tapad
lelkem hasfalára.
Amikor egyedül vagyok otthon, sír.
Kiszívja a véretem,
elszívja a levegőmet,
beroppantja a mellkasomat,
és elszorítja a torkomat.
Terhes vagyok velem,
amióta élek,
de nem tudja kilökni a testem,
megfeszül minden izmom,
csikorog a fogam,
de bennem marad,
és mozog:
ki akar szorítani

a saját testemből.
Rajtam vezeti le
a fájdalmait.
Rajtam áll bosszút
a fájdalmakért.
Itt maradt megkeresni,
ami elveszett,
valami gyógyulást,
valami nyugalmat,
valami igazolást,
talán isteni jelet.
Kilépett az időből,
és belőlem él.
Te nem létezhetsz, sűgom.

Anya és fia

Mondd el anyádnak,
hogy boldogtalan vagy.
A konyhában az asztalnál ülsz,
ő pakol, rakosgat, rendezkedik,
kint november van, sötét és hideg,
és lámpafénynél isszátok a bort.
Mihez kezd majd veled?
Még óvodás sem voltál, amikor
egy évre Amerikába ment.
Akkor ismerted meg a magányt,
és vesztetted el minden bizalmadat,
hiába ölelt nagymama, nagynéni,
fantáziákban éltél a valóság helyett.
Leveleket kaptál, rajzokkal:
színes kis autóval, mókussal, repülővel.
Vártad a postát, a fényképeket,
mert anyád arca gyűrött fotó volt.
Rajzoltál és diktáltál te is:
hideg filctoll és papír volt a szeretet.
Lassan teltek az órák, a napszakok,

— | | —

közben eldübörögtek mégis az évek,
és most itt vagy, ülsz az asztalnál,
anyád mosogat és a rádióra figyel,
búg és forog melletted a mikró,
de még felnőttként őrzöd azt a gyereket,
és egyetlen vágyad, hogy apa lehess,
gyerekeket szeretnél, pedig tudod,
hogy nem lesz, nem lesz, nem lesz,
nem lesz már sohasem gyereked,
anyádnak ezt mondd el. Örökre.

Apa

*Álmomban szültem neked,
mondta mobilon, megszeppenve,
mikor éppen repjegyekről beszéltünk,
euróról és hotelekről: terveztük a nyarat.
Nagyon furcsa volt, rázta át hangját
a hideg, mely a meleg álomból fújt.
Megijedtem, mondta nem tudtam,
mit jelent. Sosem álmodtam még ilyet.
Hónapok óta fáj, hogy nincs gyerekem.
Mert álomban is férfi voltam.
Csak hallgattam, meglepetten,
de félénk, értetlen zavarától
örömömben mégsem tudtam
megköszönni, hogy apa lehettem.*

Gyermekkori sötét szobák

1.

Első emlékeim egyikében
egy sötét Trabantban ülök egyedül.
Miután leparkolt, apu kiszállt
és elment, nem tudom hova,
talán valami szerelőhöz,
megbeszélni valami fontosat.
Üres az utca, sehol egy lélek.
Este van, zuhog a hideg, őszi eső.
És megmozdulni sem merek.

2.

Éjjel mindig felriadtam,
és hallgattam, mintha a szekrényemben
Darth Vader szuszogna:
várja, hogy lecsapjon rám.
Felkapcsoltam a villanyt,
és a takaró alá bújtam,
mozdulatlanul, mereven feküdtem

és izzadtam a melegben,
mert Darth Vader órákon át
a szekrényben állt és várt,
és a ruháim közt felgyűródött
a fekete palástja.
Ma sem értem,
miért nem tört soha rám.

3.

Egy napfényes tavaszi délután
apuvál Dublinban sétáltunk,
és ahogy elmerült magában,
egyre gyorsabb tempóban
lépett előre, mellette én, a kisfiú,
szinte elvesztettem az iramot.
Hozzám beszélt, magyarázott,
kifejtette, hogy az élet
olyan rövid, akár egy pillanat,
és ha becsukom a szememet,
mire kinyitom, már öreg ember leszek.
Nem értettem, ezt mire érti,

akkor még az évek sem léteztek,
csak a percek, órák és napszakok,
de attól rettegek azóta is,
hogy egyszer véletlenül
kinyitom a szememet.

Garázs

A garázsban áll két fakereszt:
a nagyie és a dédmamáé.
Amikor kisfiú voltam, mert féltem,
éjjel a nagyi ágyában aludtam,
titokban bújtam mellé a takaró alá.
A dédmamát sohasem ismertem,
de már apu sem, mert elvitte a háború.

Ahogy teltek az évek, évtizedek,
a kereszteket ide-oda rakosgattuk,
hogy rendesen elférjen a fagyasztó,
a fűnyíró, és a bicajok –
repedéseikből ma is ki-kipotyog
a temető ősi, kiszáradt földje,
amikor az autó néha meglöki.

Baross utca

Haldokló lakásban
szuszog a cserépkályha,
megsárgult falakon
kiszáradt beázás virágzik.
Itt nőttem fel.
Porladó könyvek
tartják a plafont,
moly rágja a perzsaszőnyeget,
a rézcsilláron a körték kiégnek,
ahogy a tükör arca is kiég,
nyikorog a fotel és a függöny leszakad.
Hazatévedtem.
Az esti veszekedés elcsendesült,
már csak a busztól remegnek
a lakatlan szobák.
A tollszagú paplan, fagyos csempe,
korhadó szekrényсарok,
a százéves csorba üvegek, poharak,
és az édeskés otthon-szag
már csak néha ismerős.

Barátok

Barátok

I. I. emlékére

A felhős ég alatt feketék a fák.
Sehol egy ember. Csend. Repülők.
Rég láttalak. Hiányoztál.

Tíz éve tűntél el, de mosolyogsz,
mintha tegnap is együtt lettünk volna:
arcod egy perccel sem lett öregebb.

*Tíz éve jól cserbenhagytál – nevensz,
figyeled, ahogy lesütöm a szememet.
Olyan mindegy, mondod, rég volt már.*

*Azóta is kínoz, csuklok el,
nem akartam, bocsáss meg nekem!
Varjak kárognak szavamba.*

*Hogy kopaszodsz, mondod, már férfi vagy.
Mikor kezded a vállamra teszed,
tíz éve először érsz hozzám, átölelsz.*

*Ha harag volt, elmúlt már régen.
Fejemnek támasztod fejedet.
Ne hülyéskedj, az élet megy tovább.*

*A szemerkélő eső a kavicsokat mossa,
fekete sírköved visszaveri az eget.
Átráz a hideg: már a távolból szólsz:*

*Érezd az ízeket, ne csak tömd magad!
Ne csak vágyódj, tanulj meg örülni is!
Élj, és ne a saját szobrodat faragd!*

*Azt hiszed, a verseid majd igazolnak?
Kit érdekel? Ami elmúlt, úgy marad.
Nincs ki megbocsásson, szokd végre meg!*

*Neked, kérdem, ki fog megbocsátani?
Szerettelek, mintha apám lettél volna,
és te csak úgy megöled magad?*

*Miért jó neked, ha másnak hiányzol,
ha ennyi embert kínoz a bűntudat?
Miért jó, hogy pergetem az éveket,*

*hátha a jövő menedéket ad?
Üres rohanás, folytonos szorongás,
miért jó, ha rólad ez marad?*

*Ne perelj, mondd, úgysis kibékülünk.
Menj analízisbe, ha gyerek vagy még.
Nyugodj meg! De én nem hagyom:*

*Cserbenhagytalak? Te hagytál cserben!
Tanulj meg te az emlékemmel élni!
Feküdj csak a taknyos földben, ha jobb!*

*Nem hittem soha, hogy végül megteszed.
– Mondtam én. – Nem hittem el, és
minden szétesett. – Szedd össze már magad!*

*Befut egy villamos és megjön a csend:
tömött raktárak, temetők kongása.
Egy légy dörgölőzik a kezemen.*

*Hiányzol. Igérem, nem hagylak többet el.
Már nyugodt az agyam búcsúzaskor,
mintha gyógyszerek itatnák át.*

Inszomnia

Az alváshiányt nem lehet mérni,
nem lehet számolni a beteljesületlen órákat,
a sorozatos ébredést,
amikor azt sem tudod, alszol-e,
mert álmodban a zöld fény,
a folyosón a villanykapcsoló kis égője,
ami bevilágít az ajtó részén.
Nem hagysz aludni.
Mintha ébren lennék.
Nem hagylak aludni.
Álmokat mesélünk,
gyerekkori és visszatérő álmokat,
és eltévedünk a valóságban,
én felriadok, te elalszol,
és nyitott, hideg szemmel álmodsz,
míg én lehúnyt szemmel élek.
Lassan tíz éve halott vagy.
Kimértük magunknak az éjjelt:
te marokkal nyelted a Xanaxot,
én egyesével, félve, el ne fogyjon.
Beveszem
és visszaalszom.

Fénykép

1.

látlak a fényképen
mosolyogsz
cigizel
szőrös a mellkasod
rövid a hajad
zavarban vagy
mert nézlek
a lencsén át
a képernyőn
tíz év elmúltával
tudod
hogyan nézlek
ezen az utolsó képen
mielőtt
megölöd magad

2.

látlak a fényképen
mosolyogsz

cigizel
hozzám beszélsz
sokan vagyunk
ebben a szobában
ahol ülök
most is
tíz év elteltével
egyedül
ugyanazon az ágyon
és nézlek a képen
és te engem nézel
beszélsz hozzám
magyarázol
mosolyogsz
nem emlékszem
mit mondasz
de most látom
hogy te tudod
hogy ez az utolsó kép lesz
hogy megöled magad
de ezt nem mondod el
és én nem tudom

még nem tudom
már nem tudom

3.

látlak a fényképen
mosolyogsz
cigizel
szőrös a mellkasod
rövid a hajad
zavarban vagy
mert nézlek
a lencsén át
ez tíz éve volt
szerelmes vagy belém
nekem inkább egy apa vagy
és taszít a tested
látom a szemedben
hogyan kívánsz engem
zavarban vagyok
egyszer mutattál egy régi képet
napoztál a dalmát tengerparton
szőrös volt a mellkasod

35

rövid a hajad
ha akkor lenne most
mondtad
összeillenénk
akkor szerettél volna
szeretted volna a testemet
megnéztem a képet
és nem vonzott a tested
nem mondtam
de láttad
és ezt tudod
ahogy nézel
ebből a másik képből
zavartan
és a szemedbe nézek
és emlékszem
hoggy gyűlöltem a testedet
mert azt akartad
hoggy szeressem
de meghaltál
megölted magad
és semmi értelme
hoggy nézzük egymást

A francia mozis

Együtt ébredünk, megszagollak,
az álladdal gyúrod a hátamat,
fogat mosok, míg lezuhanyzol,
és a szőrös mellkasodat bámulom,
krumplit hámozok és te főzöl,
majd a Hyde Parkban biciklizünk –
ezt álmodtam neked, Julien.

És talán hiába lesz, hogy két éve
a képzeletem a nászutunk,
férfikorom izmos éveit adom,
mint szakadt, foltos ágyneműt.
Nem is tudod, hogy velem ébredsz,
hogyan egybe mossuk az ingeinket,
és a borostád szúrja az arcomat.

Miért örülsz nekem ma este is?
Mosolyogsz, viccelődsz, mesélsz,
és ahogy a szemembe nézel,
zavaromban a kezedet bámulom.
Máskor miért fordulsz el, ha meglátsz?

Érezteted, mekkora nyűg vagyok,
és szemed se rebben, ahogy elkerülsz.

Fiúk jönnek, mennek, visszatérnek:
harapdálják a mellbimbómat,
míg én végignyalom a testüket.
Megunom, ahogy megunnak.
Ők is csak belőled lettek, Julien,
a válluk a vállad, a fenekük a te feneked,
minden szavam csak gyakorlat.

Miért maradjunk véletlen ismerősök,
mikor a szemezést te kezdted?
Te adtad a pórázt a kezembe,
ha csábítottál, most szeress belém!
Kösd meg újra félrecsúszott nyakkendőmet,
köss bele minden elvétett szavamba,
tiltsd meg, hogy rágyújtsak előtted!

Barátnőd van, emlékeztetsz,
láttam, ahogy gyengéden megérinted:
összetartoztok, ahogy együtt álltok,
és már családot is remélek neked.

Mégis, mikor egy forgatáson ácsorogtam,
és a vállak fölött téged lestelek,
úgy megrémült, szinte földbe nőtt.

El akarlak felejteni, Julien,
szeretnék inkább kutyát vagy madarat,
és élnék filmekben álmok helyett.
Ma éppen észreveszel és köszönsz,
és talán elhívlak és főzök neked,
vagy a Hyde Parkba megyünk,
és megbámullak, amikor nem figyelsz.

Stalker

Este munka után követtelek,
izgatottam tébláboltam a nyomodban,
de féltem a találkozástól.
Vártam, tedd le a mobilt,
hogy végre leszólíthassalak,
de te csak beszéltél, bele-bele neveltél, hangosan,
ahogy lassan sétáltál előttem,
mit sem sejtve, hogy utánad igyekszem,
és bámulom rugalmas lépteidet, szálkás testedet,
sűrű fekete hajad alól sötéten kivillanó nyakadat.
Utcáról utcára, lépésről lépésre mögötted sompolyogtam,
és amikor már azt sem tudtam, merre járhatunk,
elszégyelltem magam, mert mit mondanék,
ha észrevennél, vagy talán tudtam, ha megfordulnál,
fel sem tűnne, hogy a nyomodban vagyok,
meg sem ismernél, mégis remegne a testem,
mert éjjel a képzeletemben át fogsz ölelni,
amikor lefekszem meztelenül.

MY EX

Tegnap egy étteremben láttam,
de nem ismert fel, borotvált fejjel
rámnézett és tünődve elfordult.
Tíz éve, amikor együtt éltünk,
folyton szemeztünk, szeretkeztünk,
az ágyban teltek a napok.
Örülök, hogy nem ismert fel.
Szétesett tekintetéből nem akartam
az eltelt évek puzzlóját kirakni:
drogok, férfiak, nők, gyógyszerek.
Arca, mint a régen trendi, elhordott ruha,
most lóg rajta az egykor drága holmi –
mennyi férfi akarta akkor felszedni,
és milyen büszke voltam rá.
Ahogy leül, a mozdulatában,
kivillanó sötét karjában még ott van
az a régi ölelés, ami nem hiányzik,
mert azóta is érzem a bőrömön,
amikor néha eszembe jut,
milyen fiatalok voltunk, és milyen boldogok.

Roquebrune-Cap-Martin

*Itt laktam, állsz meg a februári napban
ragyogó fehér falnál, itt volt a nevem,
mutatsz a kapucsengőn egy idegenre.*

*Előttünk a tengerparti homokra
ejtőernyősök ereszkednek lassan,
mögöttünk izmos sziklafal feszül.*

*Hallgasd a tengert, minden este
hullámok morajlására aludtam el,
és ez ébresztett reggelente.*

*Egy képeslapon éltél éveken át,
pálmás partra nyílt az ablakod,
Monacóban táncoltál, Nizzában buliztál,
friss halat vettél a piacon,*

*úszás után kiültél a teraszra napozni,
és hallgattad a sirályok ugatását.*

Irigylem azt, aki voltál.

*Sosem értettem, hogy költözhetnél
innen vissza Pestre, a Blahára.*

*Most vagy itt először annyi év után,
állunk a terasz alatt, csendesen,*

mintha még most is itt élnél,
a lakásban maradtál fiatalon,
és te hallgatod a kiszivárgó zenét,
ahogy a fotelben hátradölvé
egy narancsot majszolsz odabent.
Az egy másik élet volt, mondod,
ma már te is csak turista vagy.
Nagyon egyedül voltam, meséled,
senkim nem volt, na jó, futó kalandok,
meg a haverok, vad házibulik –
ahova reménnyel mentél el,
hogy csalódottan motorozz haza.
Minden este egyedül aludtam el.
És ebben a pillantban kilép
a fiatal táncos, aki a fotelben ült,
szép és sikeres és szorong:
miután lelép a színpadról a tapsviharban,
otthon egy másik, egy belső vihar
töri meg a tenger selymes hullámain.

Utóirat:

Ami neked a francia Riviéra,
nekem New York és London,
mikor kitágult az élet előttem,
belül mindig összeestem,
tehetetlenül, bután, üresen,
ahogy te sem bírtad, én sem bírtam
magammal élni egyedül.

Buli

A fények és a hangok összefolynak:
éjjel van. Körbeüljük az asztalt,
az üres poharak, púpos hamutálcák,
és kenyérhéjak úgy hevernek szerteszét,
mint köztünk a barátság.

Egy édes krémből az ujjammal tunkolok,
és míg egy cigi lassan körbemeget,
a fénylő anyajegyvet nézem a válladon,
a nyakláncot, ahogy bőrödre simul,
mert nem nézünk egymás szemébe,
egy szót se váltunk.

Hangörvény tölti ki a szobát,
és pulzáló fény: fényképezők villanói
mint stroboszkóp vakítanak, mi meg csak
vigyorgunk és pózolunk és hülyéskedünk,
másról és másokkal beszélgetünk,
mintha egymásról nem is tudnánk,
de lábunk az asztal alatt végig összeér.

Régi barátok

Alig találkozunk, mégis úgy unom,
amikor feljössz, leülsz a fotelbe,
és miközben berakok egy CD-t,
megnézed, mi új a könyvespolcomon,
majd elmondod újra azt,
amit minden évben el kell mondanod,
mert ugyanaz a férfi, a munka,
ugyanazok a kérdések, a gondok,
a ki nem nyitott kikapuk,
mert nem történik veled semmi sem,
homokóra vagy, akin fordítanak, ha lejár,
és megismétli újra napjait.
Borozgatunk, nagyokat hallgatunk,
és elmondom én is az életemet,
de folyton változó nevekkal, amelyek, tudom,
neked semmit nem jelentenek,
hogy ki kicsoda, nem tudod követni,
mert nem is érdekel. Igazad van.
Unjuk egymást, miközben, persze, irigyellek,

Alig ismertem

Néha bulikban találkoztunk, de
alig ismertem, barátok barátja volt,
hosszan még akkor sem beszélünk,
amikor egy rózsadombi kertben
egymás mellett ültünk a tábortűznél,
és szilveszterkor sem koccintás után.
Szürkének tartottam, jellegtelennek,
fiatal voltam és önző, élni akartam,
és se a teste, se az agya
nem gyakorolt rám hatást.
Mindig, amikor jobban volt,
és úgy tűnt, talán életben marad,
arra az életre terveket szőtt:
tanfolyamokra járt, iskolában tanult.
Sajnáltam, mert tudtuk mind,
hogy esélye sincs, de nem kért
soha a sajnálatból, daccal rázta le.
A temetésére nem tudtam elmenni,
mert aznap vették ki a mandulámat,
és az évek alatt elfelejtettem azt is,

Buszon

Elöttem néhány sorral
ül az éjjeli buszon
és folyton hátranéz.
Összefut a tekintetünk,
zavaromban el-elfordulok,
de ha visszanézek,
ő kapja el a fejét.
Fiatal srác, turista lehet:
kezében útikönyv.
Feketén világít a szeme.
Folyton rámtekint.
Szexi, mondom magamban,
tetszik nekem és engem figyel,
és már gondolatban
a mellbimbóját csókolom.
Ahol leszálok, leszáll,
megállok és felé fordulok,
már köszönnék neki,
de gyorsan elsétál mellettem,
és rám se hederít.

Vacsora

Ahogy együtt vacsorázunk,
csak ülök némán veled szemben,
és elcsodálkozom magamon:
olyan csendes lettem,
nem szólok hozzád, nem mesélek.
Az étteremben a zsvajt hallgatjuk,
összemosódó beszélgetések mögött
tányérok csörömpölését.
Mikor koccintunk, egymás szemébe nézünk,
megszokásból.
Miért nem hiányoznak a szavak?
Miért nem gerjeszt egy beszélgetés, egy vita?
Nincs mit mondanom,
mert unom a hangodat,
unom a gondolataidat,
meguntalak. És magamat is unom.
Csak ülünk némán. Rendelek még egy bort.
Lábunk összeér az asztal alatt,
és tudom, hogy este nagyon meg foglak baszni.

Mentás birka

Egy szűk manzárt konyhában ültünk,
az asztalon párolgott a mentás birka,
és minden erőmmel végig azt akartam,
hogy vele szemben tényleg ott legyek,
halljam minden szavát, iszogattam is,
hogy segítsen: bort, whiskey-t, kávét.
Ahogy mesélt, mélyen a szemembe nézett,
néha eljátszottam, hogy jól érzem magam,
nevettem, máskor aggódtam, drukoltam is,
de a mondatok végén ki-kinézett az ablakon:
az esőtől fénylő évszázados platánok
támaszként álltak hamis mondataim között,
mert tudta, hogy nem vagyok jelen,
értette a játékszabályokat, a kínlódást,
és folytatta a történetet.

A vak fiú

A vak fiú evés előtt
végigtapogatta a tányéron az ételeket.
Evés közben meccsekről és gólokról beszélt,
majd lefényképezett:
a gépet feléd fordította,
elkattintotta,
mosolyogva mutatta a képet,
és a barátnőjéről is mutatott fotót,
gyönyörű csaj, mondta.
Mondd el neki,
hogy a fény úgy tapogatja végig az arcot
ahogy az ő keze is –
hadd nevéssen ki, amikor borozás után
nem találja a kilincset.

Két férfi

Erzsébet-híd

Együtt fáztunk az Erzsébet-hídon,
amikor először ölelkeztünk,
én fogtam a baseball-sapkám,
ne fújja a Dunába a szél,
te zavartan mosolyogtál,
hogy két férfi, csak úgy, csak itt,
csókolózik autók és buszok között.
Te Pesten laksz, én Budán,
de nem köt össze a híd,
mert az én testem a Duna,
a te tested a város –
át szeretnék folyni rajtad:
örökké benned, örökké mozgásban,
tükrözni akarom vibráló fényeidet.

Marmaris

Száguldó autóban
zizegő darázs:
tested a ruha alatt.

Csüngő datolyafürtök
és nyüzsgés a parton:
szőrös mellkasod.

Az égen egy repülő,
a strandon egy papucs:
bőrödön az anyajegyek.

Izzó homokban
izzadó horgony:
duzzadó mellbimbód.

A vakító éghez
dörgölőző tenger:
izmaid hullámozása.

Joe

Bagdadból érkezett a Ráday utcába,
hogy a szabadságát piával,
fiúkkal, párnák közt töltse el.
Kora tavaszi este volt, még hideg,
amikor megismerkedtünk a neten,
és egy-két szóból tudtuk a szerepet,
mert a testénél én sem akartam többet,
maradjunk meg név nélküli idegennek,
de azért koccintottuk, beszélgettünk is,
kiváncsian faggatam a munkájáról:
gyűlölte az arabokat, az embereket,
dühvel mondta, szinte vicsorogva,
és kerülte a tekintetemet.
Joe már sok embert ölhetett.
Levetkőzött. Teste, mint egy modellté,
büszke izmain tetoválások feszültek,
kemény volt és férfias, igazi katona.
Bekapcsolta a tévét, és pornót tett be,
amikor az ágyba dőlt, elnyújtózott,
nem szólt hozzám, rám se nézett,
a képernyőre meredve simogatta magát,
és várta, hogy kiszolgáljam. Kinevettem.

Getno

A férfiakra már alig emlékszem,
csak arra, ahogy állok a tükör előtt,
és próbálok magamnak tetszeni,
hogy mások is megkívánják
izmosra gyúrt testemet.
Szerettem vágyódni, megkívánni
egy idegent, ráizgulni valakire,
akinek nem is kellek, rám se néz,
akivel nem is tudnék mit kezdeni
a folytonos szexen és baszáson túl,
mert mindenkinek csak a teste kellett,
az arcán és a szemében a vágy,
csak az kellett, hogy engem kívánjon,
a testemet, így birtokoltam, így hittem
vagy vágytam, és soha, senki, de senki,
egyetlen ember sem volt soha az enyém.
Soha. Csak a vágy maradt,
magamra már nem is emlékszem.

Rally

Izmaid dombjain
ujjaimmal száguldoztam.
Izmaid völgyeiben
nyelvemmel ralliztam.
Autó voltam,
felnyitottál és belémnyúltál,
hogy megszerelj.
Megalajoztad
minden alkatrészemet,
és jó hosszan
tankoltattál,
feltöltöttél dízellel.
Testem pilótája vagy.

Add nekem

add nekem a testedet
vigyázok rá
simogatlak
nyalogatlak
és ápolom a lelkedet is
kényeztetem
csak add nekem a testedet
hadd simogassalak
nyalogassalak
csókolj meg
és élvezd
engedd el magad
nyőgj és búgj és lihegj
ahogy simogatlak
ahogy nyalogatlak
add nekem a testedet

Madár

A színpadi reflektorfény ketrecében
vergődik a tested.
A díszlet hamis és giccses.
Minden mozdulatod betanult és idegen.
Zavartan nézel a tömegre.
Vastaps kísér novemberi utcába.
Éjjel mellettem forgolódsz,
nyikorog az ágy.
A sötétben kitapintom a testedet:
forró hátadhoz érnek hideg ujjaim.
Nem nézünk egymásra.
Reggel is sötét van,
lámpafénynél reggelizünk,
mellettem nem tudsz örülni,
ha átölellek, vergődik a tested.
Itt nincsenek díszletek.
Élj a ketrecemben.

Matrac

Együtt ébredtünk, tél volt már,
a kezdeddel játszottam,
mikor reggeli alatt elmondtad,
hogymég fél éve van barátnőd is,
és hetente az a három nap,
míg Miskolcon beteg anyádnál vagy,
róla is szól.

Lekvárt kentem a kenyérre,
és ettem tovább. Nem leptél meg,
és talán örültem is, ha neked jó.
De te engem szeretsz, mondtad,
illetve engem jobban, mert azért
őt is, persze, ez így van helyén.
Huszonkettő voltál, de volt már
feleséged, gyereked, mikor
éppen nem drogoztad át az éjjeleket,
vagy talán pont akkor.
Azóta elhagyott, eltűntek nyomtalanul.
Szilveszterre felhoztad a lányt,
nem volt választásom,

nálam aludt, átadtam az ágymat,
és a földön egy matracra hevertem,
de a szobámban már az idegen
savanykás szag is zavart.
Bebújtál mellé, átkaroltad,
megvártad, hogy elaludjon,
majd átmásztál mellém éjszaka.
Ahogy átöleltél és megcsókoltál,
téged is végleg megutáltalak.

Utóirat:

Már nem tudom, mi van veled.
Szakítottunk, ő szült neked.
Most megint valami férfivel élsz.

Zöld

Társra nem talált,
egyedül játszott
a homokozóban,
a mászókan,
és sokat sírt –
megrémisztette
az óvodában
a hosszú, üres folyosó
steril zöld csendje.
Az óvónéni
az ölébe ültette,
mondókákat
súgott a fülébe,
megcsikizte,
és a tükörben
egymás szemébe néztek:
a szemük
egyforma zöld volt.

Most a tükörben
a testedet látom,

ahogy a testembe olvad,
izmaidban folytatódnak
izmaim,
látom a válladon
az anyajegyed,
a hátadon
az izzadságcseppeket,
a seggeden a szőrt,
a mellkasodon
a tetoválást:
piros szívben
„true love forever”
látom a fejedet
az ágyékomban,
számban
kemény farkadat,
mikor a tükörben
a saját szemembe nézek,
megfordulsz
és világító zöld szemeddel
magaddal szemezel.

Tükör

látom a testemet a tükörben
látom a testemen a lámpafényt
látom az arcomat
látom az orromat
látom a szememet
látom hogy elhíztam
hogyan le van nyírva a hajam
látom az anyajegyét az arcomon
látom a kezemet
ahogy simogatom magam
látom a kezemben a farkamat
látom a szőrt
rövidre van nyírva
látom a szememet
nem nézek bele
nem nézek bele
nem nézek bele

Mosoly

Nézem magam
a képen
húszévesen
meztelenül
mosolygok.
Akkor azt hittem
randa vagyok
kevés vagyok
üres vagyok.
Mosolygok.
Már szeretem
a srácot a képen
már szép.
Most vagyok
randa
kevés
üres.
Hogy utáltam magam.
Hogy utálom magam.
Mosolygok.

Napolaj

Kifekszem napozni:
éget a homok,
és fénylik a hasamon a napolaj,
az izzadság,
meggyűlik a köldökömben,
és a szőrszálak között.
Egy eltévedt hangya
kóvályog a mellbimbóm körül.
Valaki engem néz,
azt akarom,
hogy gyönyörködjön bennem,
kívánjon meg.
Csak izzadni akarok,
elolvadni és kiégni,
szétömleni és elfolyni,
szétizzadni és felszívódni.
Érzem a saját bűzömet,
a kipárolgó keserűséget,
a testemből kicsorgó mézt.

Állatok

Németh Zoltánnak

Ádámnak és Évának is van szamara.
Azon ülnek, amikor Éva
nem Ádámot lovagolja meg.
Ádámnak van kakasa is,
Évának cicája és cinkéi. Kettő.
Ádám a cinkékkal szokott játszani,
meg a szamárral is,
a cicát meg nyalja-falja, imádja.
Éva cicája mindig felfalja Ádám kakasát,
mert szerelmesek.

Párhuzam

1.

Ha több életem lenne,
az egyiket veled tölteném,
és sajnálom, hogy ez nem az,
hogy megint valami véget ért.
Két párhuzamos vagyunk,
Budapesten összegabalyodtunk,
hogy innentől a végtelenbe
egymástól távolodjunk. Baszki.

2.

A naptárban
2009. március 20, péntek 12.43
a tavasz kezdete.
Párhuzamos és merőleges egyenesek.
Számok ismétlődő sora.
Ez a biztonságom. Baszki.

London

Egészséges

Nem is tudtam, de az orvos szerint,
még Londonban is, testemben az ereknek,
melyek agyamhoz es szívemhez viszik a vért,
budapesti utcaneve van.
Idegszálaim végződésein
a hullámokat konvertálni kell,
hogy kitisztuljanak a jelek.
Emlékeimben a Balatonon eszem görögdinnyét,
es Dobogókőn bújócskázom, mondta,
ezért ne képzeljem át a múltat Nizzába.
Nyelvemre Isten rátetováta: Made in Hungary.
Magyar Termék. Ez a szexepilem.

Verjen a Sors keze (2007)

A buzikat a Dunába, a zsidókat meg utána!

Az ÁVH egykor elődeinket üldözte,
és ma ÁVH-snak neveznek,
gyaláznak, homokkal és tojással dobálnak,
még az anyanyelvünket is felkoncolják:
már csak szitkozódni jó.

Amerikában, ha magyarul hetekig nem beszéltem,
séta közben néha eldúdoltam a Himnuszt,
jó érzés volt: otthonosan és büszkén szomorú.
Ma átkapcsolom a tévét, ha felcseng,
mert véres fejekről szól, félholt emberekről,
mert mielőtt megerőszakolják,
az emberről napról napra tépik le hazáját:
nemzeti lobogót, címert, Himnuszt,
mint nadrágot és inget.

Meztelenül beugrom úszni a Dunába.
A nyári nap mossa tisztára testemet.
Itt vagyok otthon.

Holland Park

Autó. Musical. Bestseller:
a plakátok színesebbek a virágoknál.
Egy fasornyí platánmagányra
ömlik éjjel a jéghideg fény,
nappal az aszfaltot eső áztatja,
és egy hajléktalan koldus
a kapualjban városképeket fest:
fákat, házakat, gyerekeket –
giccses, unalmas képek.
Két magabiztos rendőr figyel.
Egy autóból hip-hop dübörög.
Állok a fürdőszobában, töprengve,
mit tetováltassak a fenekemre.

London Bridge

ma buszjegy vagyok
fényörvény az égen
kövér galamb a járdán
London fényshivatag
izzadt kezek fogdosnak
széttrancsíroz a szomorúság
kis fekete bogár vagyok
zizegek züzögök szüszögök
London fényvirágai közt
vakító alagútban
autóbusz a testem
világít az aszfalt
világít rajtam minden anyajegy
világít a farkam
megvakul bennem a szorongás
bálnaszeme

Vauxhall

hajnalban hazafelé
kakaót kortyolgattam
sárgán villogott az üres utca
szürkén vibrált az ég
hullámzott az aszfalt
a hidegben a pulóver átölelt
rád gondoltam
és a képzeletemet
sziklás partra vetette
tested óceánja
a morajlás
a rigócsicsérgés
a rádiózene az éjjel-nappaliból
elringatta
a kívánást
a vágyat
és az óceánból pocsolya lett
leszálltak köré a varjak
ilyenkor hajnalban az én testem is
szomjas és szelíd

Waterloo

Álltam a Waterloo-val szemben,
egy kapu alá húzódtam az eső elől,
már sötét volt, ahogy vártam a buszt,
és London volt: szeles, nyirkos és hideg.
Nyakamig húztam a kabátomat,
és unottan rágyújtottam,
néztem a földet, sáros cipőmet,
ne kérjen tőlem senki se cigit, se pénzt.

Egy lakótelep üres utcáin sétáltam,
ahol a múlt egy neogót templom,
és csorbán és szürkén lóg Krisztus
a panelházak fényes ablakai között.
Elhúzott egy-egy autó, üvöltő zenével
menekültek a rókák földjéről,
ami akkor az én otthonom is volt:

egy állomás az életemben,
ahol egy-egy unalmas estén
a gondolatok és képzeletek útvesztőjén
megtaláltam magamat mindig
cigivel a számban egy kapu alatt.

Tartalom

Búcsú Londontól / 5

Családi időszámítás / 11

Családi időszámítás / 13

Októberi reggel / 14

Naphegy tér / 16

Gyermekek / 17

Anya és fia / 19

Apa / 21

Gyermekkori sötét szobák / 22

Garázs / 25

Baross utca / 26

Barátok / 27

Barátok / 29

Inszomnia / 32

Fénykép / 33

A francia mozis / 37

Stalker / 40

MY EX / 41

Roquebrune-Cap-Martin / 42

Buli / 45

Régi barátok / 46

Alig ismertem / 48

Buszon / 50

Vacsora / 51

Mentás birka / 52

A vak fiú / 53

Két férfi / 55

Erzsébet-híd / 57

Marmaris / 58

Joe / 59

Getno / 60

Rally / 61

Add nekem / 62

Madár / 63

Matrac / 64

Zöld / 66

Tükör / 68

Mosoly / 69

Napolaj / 70

Állatok / 71

Párhuzam / 72

London / 73

Egészséges / 75

Verjen a Sors keze (2007) / 76

Holland Park / 77

London Bridge / 78

Vauxhall / 79

Waterloo / 80

Gerevich András: Barátok

Megjelent a Kalligram Könyvkiadó Kft., Pozsony és a Pesti Kalligram Kft., Budapest közös gondozásában, 2009-ben. Első kiadás. Oldalszám 88. Felelős kiadó Szigeti László. Felelős szerkesztő Mészáros Sándor. Borítóterv Hrapka Tibor. Nyomdai előkészítés Jankovič Milán. Nyomta az OOK-Press Kft., Veszprém. Felelős vezető Szathmáry Attila.

